

свака изјава неповерења једном члану повлачи последице по цео кабинет и изазива његов пад. Другачија је ситуација у Француској (на континенту) где се развила појединачна, министарска одговорност и где сви министри не падају заједно, него чешће појединачно (док остали настављају са радом) јер су владе коалиционе, састављене од представника различитих партија па зато и не делују тимски, као један тим.

Рационализација парламентаризма је ишла у правцу да стабилизује владу и спречи њену кризу и лаки пад и спроводила се различитим парламентарним средствима и техником. Најчешће се иде на отежавање поступка изгласавања неповерења влади путем тражења одређеног рока у коме ће се гласати по поднетом предлогу за гласање о неповерењу или тражењу квалификоване већине која ће да изгласа неповерење влади и др. Ове елементе рационализације у поступку изгласавања неповерења влади познају и предвиђају устави многих парламентарних држава: као рецимо Португалије (Устав од 1976. год.) по коме се гласању о поверењу приступа ако иницијатива потекне од најмање четвртине посланика, с тим да се о предлогу одлучује најраније у року од 48 сати, а најкасније три дана од поднетог предлога, или Италије (Устав од 1947.) где предлог за неповерење влади подноси најмање десетина чланова оба дома и о томе се у њима и гласа посебно или Немачке (Основни закон од 1949.) где је предвиђен поступак тзв. конструктивног гласања о поверењу влади и избору новог канцелара, али се срећу и у уставној и парламентарној пракси код нас. Тако Устав Републике Србије од 2006. год. тражи да се гласању о неповерењу влади (по предлогу који подноси најмање 60 народних посланика) приступи најраније пет дана по подношењу предлога за изгласавање неповерења.

Поред владе која одговара као политичка целина, постоји и индивидуална одговорност сваког њеног члана (министра) или министарска одговорност која може да буде политичка, кривична и материјална. Политичка одговорност значи да министар одговара за стање свог ресора, успешност и целисходност свог рада, а не и његову законитост. Санкција за такву одговорност је политичка (а не правна) и састоји се у изгласавању неповерења министру од стране парламента, што повлачи и његово разрешење са министарске функције. Ова политичка одговорност министара је последица тога што парламент врши надзор над њиховим радом и у том надзору не може да им суди или их тужи суду, већ да их